

Præstens beretning til generalforsamling i Mellerup Valgmenighed 23. februar 2020

Kære venner. Sådan indleder jeg til hver gudstjeneste nadveren. Det er en grundtvigsk måde at gøre det på. Jeg ved, at andre præster stejler, når de hører ordene ”kære venner”, men det er som om, at de her i Mellerup Valgmenighed passer godt ind. Så derfor: kære venner, nu følger præstens beretning. En beretning, som i væsentligheder ikke adskiller sig så meget fra sidste års beretning, for meget er nemlig, som det plejer, her i valgmenigheden. Og det er godt. Jeg er i vid udtrækning ambassadør for ”plejer”, fordi jeg tror, at vi står os godt ved traditionen og rødderne. Det er nedefra, vi kan hente næring til også at vokse ind i fremtiden med nye indpodninger og nye knopskydninger.

Jeg vil begynde med det væsentligste, gudstjenesterne. De er som et regelmæssigt åndedrag, der vidner om, at der er liv i os. Omtrent hver anden søndag ringer klokkerne til samling, som de har gjort i 130 år. Gudstjenesten er som et urværk, hvis tandhjul med præcision griber ind i hinanden, så klokken falder i slag. F.eks. ved jeg, oppefra alteret, præcis, hvornår Eskild er nået op for enden af midtergangen, og hvornår han vender sig for at bede indgangsbønnen. Jeg kan også præcis høre, hvornår Mona er ved at afslutte sit præludium, og hvordan Monas amen plejer at være. Endda kan jeg efterhånden også høre, hvem der kommer ind, når døren går, og jeg sidder og venter på bænken. Og lur mig, om I ikke også kan høre, hvornår præstens prædiken er ved at være færdig, eller burde være færdig. For vi kender hinanden her i valgmenigheden. Jeg kan konstatere, at der er en helt særlig fortrolighed både mellem præst og medlem og medlemmerne imellem, som gør det så passende at sige ”kære venner”. En fortrolighed, som hurtigt udarter til en nysgerrig imødekommenhed, når nye mennesker dukker op til gudstjenesten.

I øjeblikket sidder der i hvert fald seks meget nye mennesker på kirkebænken. Det er årets konfirmander. Meget af min arbejdstid går selvsagt med at forberede og undervise konfirmander. Det er en vigtig opgave, og vi kan alle glædes over, at valgmenigheden stadigvæk, efter 130 år, er med til at sætte sit præg på unge mennesker. Jeg kan i hvert fald garantere jer for, at de til St. Bededag kan deres fadervor, måske endda mere til. Sidste år var der som bekendt ingen konfirmander, så glæden er ekstra stor i år. Som noget nyt, og som en overlagt afvigelse fra plejer, var der ikke indskrivningsgudstjeneste i år men i stedet ”åben kirke”. En eftermiddag i august stod kirkedøren bogstavelig talt åben, og som en anden sælger havde jeg lavet en lille stand i korbuen med diverse undervisningsmaterialer. Måske var det sælgerstilen, måske var det quiz og præmier til alle, men i hvert kan vi nu glæde os over seks konfirmander, som skal konfirmeres til maj. Hvad angår selve undervisningen, så vil jeg gerne, her mellem venner sagt, betro jer en hemmelighed: Konfirmanderne undervises ikke, og vi opererer ikke med læringsmål og timeplaner. Men de forberedes til livet, og

præst og konfirmander kommer ind på livet af hinanden. På den måde tør jeg godt stå inde for, at de til maj er blevet duelige unge mennesker, som kan sendes ud i verden.

En forudsætning for at få konfirmander er ikke, at der findes unge i aldersgruppen blandt menighedens medlemmer. Nej, forudsætningen er et godt forhold til skolen, som igen er en oplagt indgang til flere medlemmer. I størstedelen af det forløbne år var Uffe Kirk konstitueret friskoleleder. Ham havde jeg et fortræffeligt samarbejde med. Nu er der kommet en ny friskoleleder, som måske ikke på samme måde er bekendt med, hvad vi er for en størrelse. Da må bolden ligge hos os; at vi gør opmærksom på det fælles ophav, som er skolerne og valgmenigheden til fælles. I det forløbne år har jeg holdt en morgengudstjeneste med friskolen ifm. en middelalderuge. For vi har nemlig meget at byde på, herovre i kirken, og det er skønt, når der er bud efter os. Ligeledes genoptog vi i august måned en gammel tradition med, at den nye efterskoleårgang kom forbi kirken en sommeraften i august. Der var ikke tale om en gudstjeneste men snarere et møde helt på det jævne mellem mig og de 100 nye elever. Ikke fordi vi skal være flove over at være kirke, men fordi vi skal møde folk på en ordentlig måde. Vi ved alle sammen godt, at det ikke er rart at få stoppet et evangelium ned i halsen. Den slags spises bedst i små bidder.

Men evangelium skal det ikke skorte på. For en lille menighed som vores, er det en stor ting, når et dødsfald finder sted, men som altid kunne jeg også sidste gang konstatere, at både ansatte og frivillige omhyggeligt og omsorgsfuldt sørger for, at alt forløber fint og rigtigt. Det gælder også ved andre kirkelige handlinger. Igen vil jeg opfordre jer alle sammen til at huske på muligheden for en kirkelig markering af sølv- og guldbryllupper. Husk på, at de bedste fester starter i kirken.

De faste arrangementer, møderne, læsekredsen og filmaftenen, skal også have et par ord med på vejen. Spørger I mig, hvad det bedste ved mit arbejde er, så er det, uden tvivl, når vi efter en gudstjeneste går over i præstegården og får kaffe, synger og snakker. Det er så smuk en grundtvigsk sammenkædning af forkyndelse og folkelighed, og det er i de stunder, at jeg mærker den helt særlige ånd, som er her på stedet. En ånd af venskab, munterhed og lydhørhed over for det præsten, har at fortælle. I skal vide, at jeg som præst aldrig er bange for, hvordan mine ord modtages. De modtages altid tillidsfuldt, og repliceres livfuldt tilbage. Det skylder jeg jer en stor tak for. Ligesom jeg også, på embedets, mine egne og min forlovedes vegne vil sige jer tak for den venlighed, I møder mig med, når jeg kommer rundt på husbesøg. Husbesøgene, hvad enten de er med eller uden en anledning, er nu engang den bedste måde, hvorpå jeg lærer jer at kende. Det er en fornøjelse og et privilegium for enhver præst.

I læsekredsen sidder vi omtrent 10 om bordet. Ofte er vi ikke enige, men alle er vi lydhøre over for hinandens syn på en bog. For i bøgernes verden øver vi os i at tyde og tolke verden omkring os, akkurat som tilfældet er, når vi til filmaftenerne diskuterer det set. Hvis vi da kan få snakket af, for der er meget andet, som I skal sludre med hinanden om! Sådan er det altid. Også til kirkekaffen. Aldrig har jeg været udsat for så lang en kirkekaffe, og aldrig har jeg været så glad for netop kirkekaffen her i Mellerup.

Til sidst vil jeg løfte blikket og kigge lidt ud omkring os. Jeg har deltaget i sommerfesten, holdt en bårtale i regi af Borgerforeningen og holdt en adventstale i Randers. Ligeledes har vi alle sammen været på udflugt med Norddjurslands Valgmenighed; noget som påskønnes på begge sider af fjorden, men som dog i år ikke kan gentage sig, da Norddjurs har valgt at droppe udflugten. Samarbejdet i det hele taget med de foreninger og fællesskaber, som omgiver os, er vigtigt. Vi har så meget at byde på, at der ikke går skår af os, når vi åbner op. Jeg tror, at vi på sigt med fordel kunne gøre mere ud af samarbejdet med Norddjurs, ligesom bylauget og borgerforeningen i Mellerup måske også er oplagte samarbejdspartnere. Jeg ved godt, at der er skel i byen, mellem den røde og den hvide kirke, men en af valgmenighedens vigtigste opgaver er også at holde liv i det lokale. Jeg tror, det er vigtigt, at vi vidt omkring fortæller den historie, at et medlemskab af valgmenigheden også er et engagement i lokalsamfundet. Et Mellerup uden en valgmenighed ville unægtelig være en trist ting, og nu ved jeg godt, at jeg maler de tunge, mørke natteskyer frem i horisonten. Det er ikke jer, der skal tales dunder til, I som så trofast er medlemmer, men spred ordet! Spred ordet om, at det ikke er spor farligt at melde sig ind i valgmenigheden. Jeg ved godt, at vi i en grundtvigsk kirkelighed er i den kattedpine, at vi ikke bryder os om mission. Men bare lidt vil faktisk ikke være af vejen. Det forsøger jeg også at sige til mig selv. For missionen er ikke omvendelse men samling. En mission om samling i et frit fællesskab, hvor ordet trives, sangene synges og livet leves.

Nok engang, og akkurat som i min sidste beretning, og aldeles som vi plejer: Her i Mellerup Valgmenighed er der liv, masser af potentiale og masser af gode folk. Kære venner, tak for ordet!

Niels Sander Pedersen
Valgmenighedspræst